

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

✉: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501 📠: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@panasztestulet.hu

🌐: www.panasztestulet.hu

Ügyszám: FRP/475/2013/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

374/2013. (XII. 11.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2013. június 27-én előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2013. december 11-én megtartott zárt ülésén hozott állásfoglalását

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a B. városi Rendőr-főkapitányság illetékes kerületi rendőrkapitányságának – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben egyrészt alapjogot sértő intézkedés nem történt, másrészt alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) A panaszos 2013. június 27-én személyesen adta elő panaszát a Testület panaszirodáján, ahová barátnője, N. D. M. tanú kísérte el.

A panaszos előadta, hogy szülei elváltak, és az elmúlt négy évben édesanyja rendszeresen a rendőrök kihívásával büntette őt. A bejelentések különböző tartalmúak voltak, édesanyja többek között bántalmazással is vádolta a panaszost. A panaszos állítása szerint édesanyjának pszichés problémái vannak, de a körülmények ellenére a mai napig egy lakásban laknak.

A legutóbbi eset 2013. június 23-án történt, amikor a panaszos először délben, majd 15 órakor telefonon tett bejelentést a rendőrségre, mivel édesanyja bezárta a szobáját. A rendőrök

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

kijöttek, és egy villa segítségével kinyitották az ajtót, mivel az ajtóban nem volt kilincs. A kiérkező rendőrök meghallgatták a panaszoszt és édesanyját is, majd távoztak. Rövid idő elteltével a panaszos ismét kihívta a rendőröket, mert édesanyja késsel fenyegetőzött. Ekkor kb. 16 órakor érkeztek ki a rendőrök. Ugyanazon járőrpár intézkedett mindkét alkalommal. A rendőrök ismét meghallgatták a feleket és a szomszédot is, és helyszíni bírságot akartak kiszabni, mivel úgy vélték, hogy a panaszos valótlan bejelentést tett és garázdaság szabálysértését követte el. A panaszos a helyszíni bírságot nem fogadta el, különösen azért, mert a tanú előadását a rendőrök nem is vették figyelembe. Ezt követően a rendőrök kijelentették, hogy a panasossal szemben szabálysértési feljelentést tesznek. Ez ellen a panaszos a rendőrkapitányságon panaszt szeretett volna tenni, amit ott bejelentésként kezeltek, ráadásul meg is próbálták lebeszélni a panasztételről. A rendőrök továbbá azt mondták a panaszosnak, hogy „lehet panaszt tenni, de akkor elvisz a mentő”. Az intézkedő rendőrök nem azonosították magukat, egyikük pedig a panaszoszt főregnek nevezte, illetve azt mondta másik kollégájának, hogy ha a tanú nem lenne ott, akkor megvernék. A panaszos szerint a rendőrök bejelentését nem vették komolyan, csínytevésnek ítélték meg. A panaszos édesanyjával szemben nem indult semmiféle eljárás.

A panaszos a Testület panaszirodáján készült jegyzőkönyvhöz a következő dokumentumokat csatolta.

2) B. város illetékes kerületi bíróságán 2013. március 12-én 9 óra 30 perckor jegyzőkönyv készült a panaszos édesanyjának személyes meghallgatásáról. A jegyzőkönyvben a panaszos édesanyja mint bántalmazott személy szerepel, bántalmazójaként pedig a panaszoszt tünteti fel a dokumentum. A bántalmazó a bíróság szabályszerű értesítése ellenére nem jelent meg.

A panaszos édesanyja (V. T. M.-né) a rendőrségen tett vallomását fenntartotta és kérte azt a bíróság előtti eljárásban is figyelembe venni, hiszen álláspontja szerint minden úgy történt, ahogy ott elmondta. V. T. M.-né kiemelte, hogy fia (a panaszos) 4 éve nem dolgozik, havi 20-30 000 forint támogatást kapott tőle, és a soproni kollégiumot el kellett hagynia, mert inzultálta társait. A panaszos édesanyja véleménye szerint pszichésen rendkívül instabil, ha például valami nem úgy van, ahogy elképzei, akkor háztartási eszközöket rongál meg. A panaszos őt fizikailag is bántalmazta, „a dzsúdós fogást felhasználva”, amitől a meghallgatás időpontjában is kék foltja volt, de az is előfordult, hogy késsel a kezében üvöltözött vele. A panaszos édesanyja leginkább azt szeretné, ha fiát bevinnék a pszichiátriára, tekintve, hogy továbbra is gyermekeként szereti, azonban amíg így viselkedik, fél vele együtt élni. V. T. M.-né előadta, hogy attól is fél, fia egy éjjel elvágja a torkát. Véleménye szerint a bíróság láthatja a rendőrségi iratokból, hogy a szomszéd is tudja tanúsítani, mi történt. Az anya kijelentette, hogy azért kéri a 30 napos távoltartás elrendelését, mert abban bízik, hogy ez a kis idő elég lesz fia számára ahhoz, hogy lehiggadjon, és belássa, szeretetre szeretettel kell reagálni.

Ezt követően a bíróság végzésével elrendelte a panaszos megelőző távoltartását a bántalmazott életvitelszerű tartózkodására szolgáló ingatlantól és a bántalmazott személytől, 30 napra.

A végzés indokolása szerint a bíróság B. város egyik kerületi rendőrkapitányságának Bűnügyi Osztálya által 01040/945/2013.bü számon hozott ideiglenes megelőző távoltartást elrendelő határozata, valamint a bántalmazó *(feltehetőleg elírás, inkább a bántalmazott)* személyes előadása és a rendelkezésre álló egyéb okirati bizonyítékok alapján az alábbi tényállást állapította meg. Bántalmazó 2013. március 9-én, a B. városi R. u. 36. A lh. VI/1. ajtó alatti ingatlanban, amely a bántalmazott tulajdonában áll, szóváltásba keveredett a bántalmazottal.

Bántalmazott, mint a bántalmazó gyermeke szívességi használóként lakik az ingatlanban. Bántalmazó földre teperte édesanyját, majd késsel a kezében rohant felé. Ezeket nem csak a bántalmazott előadása, hanem V. J.-né szomszédnak az intézkedő rendőröknek tett előadása is alátámasztja.

A bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapította, hogy a bántalmazó cselekménye a 2009. évi LXXII. törvény 1. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt hozzátartozók közötti erőszaknak minősül, melyet bántalmazott sérelmére követett el. Mindezek alapján a bíróság a törvény 16. § (1) és (2) bekezdése alapján, az 5. § (2) bekezdés a), b) és d) pontjaira figyelemmel a rendelkező rész szerint határozott és a megelőző távoltartást elrendelte, figyelemmel a 16. § (1) bekezdésére, amely szerint a megelőző távoltartást a bíróság akkor rendeli el, ha az eset összes körülményeiből, így különösen a bántalmazó és a bántalmazott által előadott tényekből, a hozzátartozók közötti erőszakra utaló jelekből, a bántalmazó és a bántalmazott magatartásából és viszonyából a hozzátartozók közötti erőszak elkövetésére megalapozottan lehet következtetni.

A rendőrség határozata a törvény 16. §-ának (4) bekezdése alapján veszítette hatályát. A bírósági figyelmeztetés a törvény 8. § a) pontján, valamint a szabálysértésekről szóló 1990. évi LXIX. törvény 139/D §-án alapul.

3) A panaszos a Testület részére eljuttatta továbbá a B. városi Rendőr-főkapitányság kerületi rendőrkapitányságának hivatali helyiségében 2013. június 23-án, 19 óra 19 perckor tett bejelentéséről felvett jegyzőkönyvet.

A jegyzőkönyv szerint a panaszos panasszal kívánt élni a rendőrkapitányságon, mert 2013. június 23-án a rendőrök őt alaptalanul feljelentették. A panaszos bejelentése a 16 óra 00 perckor otthonukban foganatosított rendőri intézkedésre vonatkozott. A panasztétel napján kb. 15 óra 00 perckor a panaszos telefonon tett bejelentést, mivel édesanyja bezárta őt a szobájába. Ekkor a bezárt szobába a rendőrök jöttek be, ők nyitották ki az ajtót egy villával, mivel az ajtóban nem volt kilincs. A kiérkező rendőrök a helyszínen a panaszost és édesanyját is meghallgatták, majd ezt követően távoztak. A panaszos rövid idő elteltével ismét telefonált, mert édesanyja késsel megfenyegette, ekkor kb. 16 óra 00 perckor érkeztek ki a járőrök. Ugyanaz a járőrpár volt kint mindkét alkalommal. A feleket, illetve az egyik szomszédot is meghallgatták, majd helyszíni bírságot ajánlották fel, mondván, hogy a panaszos valótlan bejelentés és garázdaság szabálysértését követte el. Ezt a panaszos nem fogadta el, mivel barátnője, N. D. M. vallomását nem vették figyelembe. Ezt követően a rendőrök közölték a panaszossal, hogy ellene szabálysértési feljelentést tesznek. A férfi azért élt panasszal, mert nem szeretne 150 000 forintos büntetést fizetni, és úgy érzi, igazságtalanul jártak el vele szemben. A panaszos édesanyja átadott egy papírt a rendőröknek, amely arról szólt, hogy ő „nem meghatározott személyiségzavarban” szenved – véleménye szerint az iratban foglaltak alapján a rendőrök elfogultan viselkedtek vele szemben.

4) Tekintettel arra, hogy a panaszos B. város illetékes kerületi rendőrkapitányságán is előterjesztette panaszát, és erről a Testület panaszirodáján tett látogatásakor nem tett említést, a Testület munkatársa telefonon kereste meg a panaszost annak érdekében, hogy nyilatkoztassa: melyik eljárást részesíti előnyben. A Testület munkatársa tájékoztatta a panaszost a rendőrség és a Testület panasz eljárásának alternatív viszonyáról. Ennek tudatában a panaszos egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy a Testület előtti eljárást részesíti előnyben a rendőrség eljárásával szemben, és kérte, hogy a Testület kezdeményezze a panasz eljárás átvételét.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) B. város érintett kerületi rendőrkapitányságának vezetője 2013. július 17-én a következőkről számolt be a B. városi Rendőr-főkapitányság Hivatalvezetőjének.

A panaszos bejelentéséről készült hangfelvételt a kapitányságvezető nem küldte meg, mert a hívás a B. városi Rendőr-főkapitányság központi ügyeletére érkezett és a kerületi rendőrkapitányság a RZS rendszeren keresztül kapta meg a bejelentést, mely az ügyeleti küldési naplóba került rögzítésre. A panaszos bejelentése 2013. június 23-án 13 óra 05 perckor érkezett a B. városi Rendőr-főkapitányság Központi Ügyeletére, a kerületi rendőrkapitánysághoz pedig a számítógépes rendszeren keresztül, 13 óra 11 perckor. A panaszos második bejelentése 15 óra 36 perckor érkezett a B. városi Rendőr-főkapitányság Központi Ügyeletére, a kerülethez pedig 15 óra 50 perckor.

A panaszos által tett bejelentés az első esetben arról szólt, hogy a panaszos édesanyja „be van kattanva, és késsel fenyegeti a családot”, amely miatt a panaszos bemenekült az egyik szobába, és onnan telefonált a mentőknek, akik szintén útban voltak a helyszín felé.

A helyszínre kiérkező rendőrök azt tapasztalták, hogy a bejelentő szobájának ajtaja be van zárva, és a kilincs hiányzik. Ekkor felszólították a bent tartózkodókat, hogy az ajtót nyissák ki, és a rendőri intézkedésnek vessék alá magukat. Erre a bent tartózkodó panaszos közölte, hogy nem tud kijönni, mert bezárták. Ekkor az intézkedő rendőrök egy náluk lévő, teljesen semleges kulccsal a kilincs helyére benyúltak és az ajtót könnyedén kinyitották. A szobába lépve észlelték, hogy az ágyon feltalálható az ajtó kilincse (a kilincs rúdjaival együtt), mely alapján egyértelművé vált, hogy a bent tartózkodók bármikor ki tudtak volna jönni, nem voltak bezárva. A panaszos kérdésre úgy nyilatkozott, hogy nem mert kijönni, mert fél az édesanyjától, ami szintén egyértelművé tette, hogy korábbi állítása, miszerint édesanyja bezárta, nem felel meg a valóságnak. A szobába a panaszos önként ment be, és onnan értesítette a rendőrséget, őt az intézkedő rendőröknek egyáltalán nem kellett kiszabadítaniuk.

A helyszíni meghallgatások során a panaszos és édesanyja is térben és időben orientált volt, kérdéseikre érthetően válaszoltak, nem tűntek feszültnek, zavarodottnak.

A panaszos elmondta, hogy az adott napon 12 óra körüli időben a konyhában főzött barátnőjével, melynek során az ablakot kinyitotta. Ezt követően édesanyja felszólította, hogy azonnal zárja be az ablakot, mert a szeme be fog gyulladni a huzattól, és kérdőre vonta, hogy miért is főz ő a konyhában, amikor sohasem vásárol semmit a háztartásba. Kérdésre a panaszos elmondta, hogy ekkor nem fenyegetőzött késsel az édesanyja, de kb. 2 hónappal korábban már történt rendőri intézkedés, mivel anyja bántalmazni kívánta őt. Közölte, hogy édesanyja pszichiátriai beteg (skizofrén), kezelésre szorul, folyton letámadja őt, ezért nem csak a rendőrséget, hanem a mentőket is értesítette.

A panaszos édesanyja elmondta, hogy valóban megkérte fiát, hogy ne nyissa ki az ablakot, mivel szemei annyira érzékenyek, hogy pár perc huzattól begyulladnak.

Ezt követően meghallgatták a panaszos barátnőjét, N. D. M.-et, aki a panaszossal

megegyezően nyilatkozott. Mivel a bejelentés valótlannak bizonyult, és a rendőrök olyan körülményt, mely további rendőri intézkedés szükségességét vetette volna fel, nem tapasztaltak, a rendőrök az intézkedést befejezettnek nyilvánították, majd távoztak a helyszínről.

A második esetben (15 óra 36 perckor) a panaszos „családi botrányról” tett bejelentést, melynek során édesanyja késsel megtámadta.

Emiatt a korábban intézkedő rendőrök újfent megjelentek a lakásnál, ahol ismételten meghallgatták a panaszost. A panaszos elmondta, hogy miután a rendőri intézkedés véget ért, internetezni szeretett volna, de anyja a kábelt kihúzta, és közölte vele, hogy ő nem használhatja az internetet, mivel nem fizet semmit a lakás kiadásába. A történetek miatt édesanyja és ő között szóváltás alakult ki, majd ezután édesanyja felkapott egy konyhakést és felé szúrta. A panaszos elmondása szerint csak lélekjelenlétének köszönheti, hogy nem találta el a kés. Rajta külsérelmi nyom nem volt látható.

A panaszos édesanyja meghallgatásakor elmondta, hogy valóban kihúzta a kábelt, de ő nem támadt a fiára, majd kijelentette, hogy fia elméje nem tiszta.

N. D. M. úgy nyilatkozott, hogy ő nem látta az esetet, mivel nem tartózkodott a szobában, csak a hangos szóváltást hallotta.

Az intézkedő rendőrök további adatgyűjtést végezve meghallgatták a szemben lakó V. J.-né, aki elmondta, hogy a délutáni órákban hallotta, ahogy a panaszos artikulálatlanul üvöltözik édesanyjával, őt szidalmazza, nyomdafestéket nem tűrő szavakkal illeti. V. J.-né elképzelhetetlennek tartotta, hogy szomszédasszonya a fiára késsel támadjon. Meghallgatták továbbá a szintén a család szomszédságában lakó N. F.-et, aki szintén hallotta, amint a panaszos ordítzik a lakásban, de azt, hogy kivel és mit, nem értette tisztán.

A beszerzett adatok és információk alapján a panaszos mindkét bejelentése alaptalannak bizonyult. A panaszos maga mondta el, hogy jelen esetben nem támadt rá édesanyja késsel, ilyen 2 hónappal ezelőtt fordult elő. Amikor az intézkedő rendőrök második bejelentése alkalmával ismételten meghallgatták a panaszost, csak annyit mondott, hogy édesanyját el kell vitetni, mert skizofrén, nem tud önmagáról gondoskodni, nem beszámítható. Ezen kijelentése alátámasztotta az intézkedő rendőrök valótlán bejelentésre vonatkozó gyanúját, különösen, mert a rendőrök konkrét kérdésére (Megtámadta-e édesanyja késsel?) kitérő választ adott. A panaszos azt sugallta, hogy célja az, hogy édesanyját „elvigyék”.

A panaszos valótlán bejelentése és garázda magatartása abból nyert megállapítást, hogy az adatgyűjtés és a tanúkutatás során a panaszos barátnője, valamint a közvetlen szomszédok egybehangzóan azt nyilatkozták, hogy a panaszos az, aki artikulálatlanul ordítzik édesanyjával. A panaszos barátnője az első bejelentés alkalmával azt nyilatkozta, hogy a panaszos édesanyja nem támadt a fiára, a második bejelentés alkalmával pedig nem tartózkodott abban a helyiségben, ahol a veszekedés zajlott, de hallotta, hogy a panaszos veszekszik édesanyjával, és nem fordítva. A panaszos az intézkedés során a szabálysértés elkövetését elismerte, a felajánlott helyszíni bírság összegét nem vitatta, majd miután a rendőrök kitöltötték a bírságszelvényt, kijelentette, hogy nem hajlandó aláírni.

A megállapított tények alapján a panaszos cselekménye alkalmas a szabálysértésekről, a

szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (a továbbiakban: Szabs. tv.) 175. §-ának (2) bekezdésébe foglalt, „valótlan bejelentés”, valamint a Szabs. tv. 170. §-ában foglalt „garázdaság” szabálysértésének megállapítására.

A jelentés idézi a Szabs. tv. hivatkozott szakaszait, és utal rá, hogy a jogi irodalom alapján közösségellenes magatartás a társadalmi együttélési szabályok nyílt, tudatos, egyértelmű semmibevétele. Az eredménynek (riadalom, megbotránkozás) nem kell bekövetkeznie, elegendő, ha a konkrét cselekmény annak előidézésére alkalmas. Tehát nem az elkövetők és nem a cselekményt észlelők szubjektív értékítéletén múlik, történt-e szabálysértés, hanem megvizsgálják, hogy a cselekmény objektíve alkalmas-e arra, hogy megbotránkozást, riadalmat keltsen.

A konkrét esetben a panaszos édesanyjával szemben nem indult eljárás, mivel a megállapított tények alapján a bejelentett cselekményeket nem követte el.

A kivizsgálás során megállapítást nyert, hogy a rendőri intézkedés mindvégig udvarias, kulturált, tisztelettudó hangnemben zajlott a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvényben (a továbbiakban: Rtv.) és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendeletben (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) meghatározottak szerint. Az intézkedő rendőrök nem illették sem „főreg” elnevezéssel, sem más pejoratív jelzővel a panaszost, továbbá nem mondták, hogy ha a tanú nem lenne jelen, akkor megvernék.

A panaszos 2013. június 23-án, 19 óra 19 perckor az illetékes kerületi rendőrkapitányságon megtette panaszbejelentését, melynek alapján a kapitányság a panaszeljárást megindította. A kivizsgálás során megállapítást nyert, hogy nem hangzott el az ominózus kijelentés, miszerint „lehet panaszt tenni, de akkor elvisz a mentő”. A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítást nyert, hogy B. város érintett kerületi rendőrkaptányságának munkatársai nem éreztették a panaszossal, hogy lebeszelnék a panasztételről, kulturáltan, udvariasan viselkedtek vele.

A kapitányságvezető az intézkedés esetleges részrehajló mivoltát illetően megjegyezte, hogy a kérdéses ügyben az intézkedő rendőrök valamennyi érintett és tanú elmondását figyelembe véve, az eset összes körülményét és az elmondásokat összegezve objektíven, pártatlanul és részrehajlás nélkül hajtották végre az intézkedést.

2) A Testületnek rendelkezésére állt az intézkedő rendőrök 2013. június 23-án, a panaszossal szemben tett szabálysértési feljelentése.

A szabálysértési feljelentés a Szabs. tv. 175. §-ának (2) bekezdésébe, illetve 170. §-ába ütköző szabálysértés elkövetése miatt készült. A feljelentés a fent ismertetettekkel egyező módon rögzíti, hogy kiket hallgattak meg az intézkedő rendőrök, és milyen eredménnyel jártak a meghallgatások. A feljelentés mind a panaszos, mind édesanyja, mind N. D. M. személyazonosító adatait tartalmazza, tehát a helyszínen a meghallgatott személyeket igazoltatták.

A feljelentés rögzíti, hogy 13 óra 50 perckor érkezett a helyszínre a HKX-871 forgalmi rendszámú esetkocsival Sz. A. mentőápoló, akit a rendőrök a helyszínen tapasztaltakról tájékoztattak. Az ápoló a panaszos édesanyját megvizsgálta, majd rendőri kérdésre elmondta,

hogy a hölgynek orvosi ellátásra nincs szüksége. A mentőápoló a helyszínen egy ambuláns lapot is kitöltött. Fentieket az intézkedő r. őrmester jelentette az ügyeletnek, aki utasította, hogy az esetről készítsen írásos jelentést, majd engedélyt adott a távozásra.

A feljelentés beszámol a panaszos második bejelentéséről is, melynek okán az intézkedő rendőröket az ügyelet 16 óra 20 perckor utasította, hogy ismételten vonuljanak ki otthonukhoz. A rendőrök 16 óra 25 perckor érkeztek a helyszínre – a feljelentés a kapitányságvezető által előadottakkal egyező módon rögzíti, mit mondtak el a felek meghallgatásukkor. A panaszos előadásával ellentétben a feljelentés szerint a panaszos édesanyja a helyszínen elmondta, hogy fiának elméje nem tiszta, amiről lelet is készült, de azt a panaszos kidobta.

A feljelentés a szomszédok személyazonosító adatait szintén tartalmazza, nyilatkozataikat a kapitányságvezető levelében ismertetettekkel egyező módon közli.

A panaszoshoz a r. őrmester azt a határozott kérdést intézte, hogy édesanyja valóban késsel támadott-e rá, amire a panaszos csak annyit felelt, hogy édesanyját „el kell vitetni!”, mert skizofrén, nem tud önmagáról gondoskodni, nem beszámítható. Ezt követően a r. őrmester a panaszost tájékoztatta, hogy személyes észlelése, valamint a tanúk által elmondottak alapján a Szabs. tv. 175. §-ának (2) bekezdésébe ütköző valótlan bejelentés szabálysértés elkövetése miatt vele szemben 30 000 forint helyszíni bírságot szab ki, melyet a panaszos elfogadott. A bírságról szóló nyomtatvány kitöltését követően azonban a panaszos annak aláírását megtagadta. Ezt követően a r. őrmester közölte a panaszossal, hogy ellene szabálysértési feljelentéssel fog élni, amelyet tudomásul vett. A panaszos a szabálysértést nem ismerte el, a számára átadott szabálysértési nyilatkozatot nem töltötte ki. A panaszost arról is tájékoztatták, hogy amennyiben újból valótlan bejelentést tesz, őt szabálysértés továbbfolytatása miatt B. város szóban forgó kerületének rendőrkapitányságára fogják előállítani. A történeteket a r. őrmester jelentette az Ügyeletes Tisztnek, és segítségével a feleket leellenőrizte a körözési nyilvántartásban, melyben nem szerepeltek. A r. őrmester a feleknek a kellő felvilágosítást megadta, továbbá tájékoztatta őket, hogy a rendőri intézkedéssel szemben 30 napon belül panasszal élhetnek, a Testülethez pedig 20 napon belül fordulhatnak. A helyszínt a járőrpár 16 óra 35 perckor hagyta el.

3) A Testületnek rendelkezésére állt továbbá az intézkedő r. törzssászlós 2013. július 11-én kelt jelentése.

A r. törzssászlós az iratanyagot kiegészítve elmondta, hogy az első intézkedésnél a bejelentő édesanyja nyitott ajtót. Kérdésre elmondta, hogy fia a szobájában van, melybe ő sem tud bemenni, mert fia a kilincset levette. A r. törzssászlós a szobaajtóhoz érve a „figyelem, itt a rendőrség, megkérem a szobában tartózkodó személyeket, hogy jöjjenek ki és igazolják magukat” szavakkal szólította fel a bent tartózkodókat, akik azt mondták, hogy nem tudnak kijönni, pedig szeretnék igazolni magukat, de őket oda bezárták. A r. törzssászlós ekkor saját kulcsával benyúlt a kilincs helyére, azt könnyedén elfordította, és az ajtót kinyitotta. A szobában az ágyon megtalálta a kilincs azon végét, melyen a négyzet alakú fém rúd volt, megállapítva, hogy azzal a szobában tartózkodó személyek nyugodtan ki tudtak volna jönni. A panaszos ekkor elmondta, hogy ő nem mert kijönni, mert fél édesanyjától. Barátnője elmondta, hogy barátja édesanyja csak 2 hónappal korábban fenyegette meg a panaszost késsel, de a r. törzssászlós emlékei szerint a lány nem mondta, hogy az esetet látta volna, csak a panaszos elmondására alapozta állításait.

A második alkalommal történt rendőri intézkedés során egyértelműen kiderült, hogy a panaszos valótlan bejelentést tett, mert egyértelműen közölte, hogy ő addig fogja „jelentgetni” az édesanyját, míg a mentősök vagy rendőrök el nem viszik, mert ő akar a lakás egyedüli használója lenni. A r. törzssászlós jelentésében szintén említi a panaszos orvosi papírját, melyet elmondása szerint a helyszínen megtekintett, és abban az szerepelt, hogy a panaszosnak „meghatározhatatlan személyiségzavara” van.

A r. törzssászlós szerint a rendőri intézkedés teljes terjedelmében az Rtv., a Szolgálati Szabályzat, valamint a technikai és taktikai szabályok betartásával zajlott, törvényesen és tisztelettudóan. Az intézkedés során a „fereg” szó sem a r. törzssászlós, sem kollégája száját nem hagyta el és egyikük sem utalt „verésre”.

A jelentés a panaszügy szempontjából releváns egyéb, új információt nem tartalmazott.

4) A rendőrkapitányság megküldte továbbá a panasz eljárás felfüggesztéséről szóló, 2013. július 17-én kelt végzést. A felfüggesztés az Rtv. 93. § (3) bekezdése értelmében a Testület értesítésének kézhezvételéig tart.

A kapitányságvezető a végzés indokolásában kifejtette, hogy a panaszos 2013. június 23-án panaszt jelentett be a rendőri intézkedés ellen, mellyel kapcsolatban 01040-105-45/2013. P. számon panasz eljárás indult. Ezt követően 2013. június 27.-én ugyanezen intézkedés miatt a Testületnél is panaszt jelentett be. A Testület az ORFK Ellenőrzési Szolgálatának vezetője útján, a B. városi Rendőr-főkapitányság Hivatalán keresztül megküldött megkeresésében kérte a panasz kivizsgálását, és egyben kérte az Rtv. 93. § (3) bekezdése alapján a kerületi rendőrkapitányságon folyamatban lévő panasz eljárás felfüggesztését. Fentiek alapján a kapitányságvezető kérte a panaszt, hogy a kerületi rendőrkapitányságon folyamatban lévő panasz eljárásban már megküldött, 2013. július 25-én, 10 órakor tartandó iratismertetésről szóló értesítést tekintse tárgytalannak.

Fentiekre tekintettel a kapitányságvezető az elsőfokú panasz eljárást a Testület érdemi döntéséig felfüggesztette.

III.

1) A panaszos által előadott sérelmek kapcsán a Testületnek elsőként saját hatáskörét kellett vizsgálat alá vonnia.

Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése szerint az, akinek a IV-V. Fejezetben – a 46/A-46/C. § kivételével –, valamint a VI. Fejezetben meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alapvető jogát sértette, választása szerint

a) panasszal fordulhat az intézkedést fogadó rendőri szervhez vagy

b) kérheti, hogy – amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá – panaszát a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően, az érintett rendőri szerv kitételétől függően

ba) az országos rendőrfőkapitány,

bb) a belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerv főigazgatója vagy

bc) a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója

bírálja el.

A jogszabályhely alapján a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások vizsgálata tartozik, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),
- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházat-csomag-, járműátvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),
- a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás stb.),

tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

Tekintettel arra, hogy a Testület nem szabálysértési hatóság, hatáskörének hiányát kellett megállapítania arra a kérdésre nézve, hogy a panaszos valóban elkövette-e a valótlan bejelentés, illetve a garázdaság szabálysértését.

A Testület a szabálysértési eljárás megindulásának kizárólag abból a szempontból tulajdonított jelentőséget, hogy a panaszos személyes véleménye szerint a helyszíni intézkedések részrehajlók voltak, és az eljárás megindulása is ezen részrehajlás bizonyítéka.

Az intézkedési kötelezettség teljesítésén, és az intézkedés esetleges részrehajló voltán túl a Testület az intézkedés hangnemével, és azzal a kérdéssel foglalkozott állásfoglalásában, hogy érte-e sérelem a panaszos Rtv. szerinti jogorvoslathoz való jogát.

A Testület álláspontja szerint a rendőri fellépés érintette a panaszosnak Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) II. cikkében rögzített emberi méltósághoz való jogát, XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes és részrehajlásmentes eljáráshoz fűződő jogát, valamint XXVIII. cikkének (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jogát – az alábbiak szerint.

2) A Testület az intézkedési kötelezettséggel kapcsolatban a következő megállapításokat teszi.

a) A Testület elsőként azt a kérdést vizsgálta, keletkezett-e intézkedési kötelezettsége a rendőröknek a panaszos bejelentései nyomán.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve illet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

A rendelkezésre álló adatok alapján a Testület már annak megállapítása során is nehézségekbe ütközött, hogy pontosan milyen tartalommal tett bejelentést a panaszos, tekintve, hogy a bejelentéseiről készült hangfelvétel nem állt rendelkezésre.

A panaszos Testület panaszírodáján tett nyilatkozata szerint 2013. június 23-án délben azért értesítette a rendőrséget, mert édesanyja bezárta a szobájába. Második alkalommal, 15 órakor a bejelentés arról szólt, hogy édesanyja késsel fenyegetőzik.

A kapitányságvezető elmondása szerint a panaszos bejelentését a B. városi Rendőr-főkapitányság illetékes kerületi rendőrkapitánysága a RZS Neo rendszeren keresztül kapta meg. Az első bejelentés 13 óra 05 perckor érkezett a B. városi Rendőr-főkapitányság Központi Ügyeletére, a kerületi rendőrkapitánysághoz pedig a számítógépes rendszeren keresztül, 13 óra 11 perckor. A panaszos által tett bejelentés az első esetben arról szólt, hogy a panaszos édesanyja „be van kattanva, és késsel fenyegeti a családot”, amely miatt a panaszos bemenekült az egyik szobába. A panaszos második bejelentése 15 óra 36 perckor érkezett a B. városi Rendőr-főkapitányság Központi Ügyeletére, a kerülethez pedig 15 óra 50 perckor. A második esetben a panaszos „családi botrányról” tett bejelentést, melynek során édesanyja késsel megtámadta.

A fentiek alapján az első bejelentés pontos tartalma nem rekonstruálható, hiszen a rendelkezésre álló adatok egymásnak ellent mondanak azzal kapcsolatban, hogy mit közölt a panaszos a rendőrökkel. Az iratok alapján kétséges, hogy a panaszos mit mondott: bemenekült, vagy bezárták-e a szobába, illetve történt-e késses fenyegetés első alkalommal egyáltalán, ugyanakkor a Testület álláspontja szerint akár a kapitányságvezető által rögzített tartalommal, akár a panaszos által előadott tartalommal történt a bejelentés, az a panaszos biztonságát veszélyeztető cselekmény elkövetését hozta a rendőrség tudomására, így intézkedési kötelezettséget keletkeztetett a rendőrség oldalán.

Mivel a második bejelentés esetében a rendőrségi dokumentáció és a panaszos egyaránt a késses fenyegetést jelöli meg a segélykérés tárgyaként, az intézkedési kötelezettség keletkezése ennek vonzataként is aggálytalanul megállapítható.

A Testület ebből kiindulva megállapította, hogy a panaszos bejelentése mindkét alkalommal intézkedési kötelezettséget keletkeztetett a rendőrség oldalán.

b) Ezt követően a Testület azzal foglalkozott, mennyiben tettek eleget a rendőrök az intézkedési kötelezettségnek.

Tekintettel arra, hogy a panaszos egészében sérelmezte az intézkedés részrehajló jellegét, mert úgy véli, bejelentését a rendőrök nem vették komolyan, csínytevésnek ítélték meg, a Testület a részrehajlásmentes intézkedés követelményére figyelemmel folytatta le vizsgálatát.

A Testület a következő jogszabályi rendelkezésekre hívja fel a figyelmet.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése rögzíti, hogy a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

A részrehajlásmentes intézkedés követelményét az Rtv. 13. § (2) bekezdése tartalmazza, amely szerint „a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni”.

A rendőri fellépés a fentiekben kifejtettek értelmében az érintettel szemben nem lehet hátrányosabb (vagy előnyösebb) pusztán azért, mert személye a rendőr számára ellenszenves (vagy rokonszenves). Ebből kiindulva, a rendőri intézkedés pártatlanságát hasonlóképpen

nem befolyásolhatta sem a panaszos életkora, sem a mentális állapotáról bemutatott orvosi irat.

A Testület álláspontja szerint az, hogy pontosan mire terjedt ki adott helyzetben a járőrök intézkedési kötelezettsége, kizárólag annak alapján állapítható meg, mit tapasztaltak a rendőrök a helyszínen.

A panaszos a Testület panaszírodáján tett nyilatkozatában határozottan állította, hogy őt első alkalommal édesanyja bezárta a szobájába, és őt onnan kilincs hiányában csak a rendőrök tudták kiszabadítani. A második bejelentés kapcsán a panaszos egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy őt anyja késsel fenyegette. A panaszos az általa előadottak szerint lényegében azt sérelmezi, hogy a rendőrök a helyszínen tartózkodókat ugyan meghallgatták, de bejelentéseit nem vették komolyan, és az őt fenyegető személynek adtak igazat annak ellenére, hogy barátnője az ő előadását erősítette vallomásával.

A rendelkezésre álló rendőrségi dokumentáció egészen más képet rajzol a panaszos történetekben betöltött szerepéről. A helyszínre első alkalommal kiérkező rendőrök valóban azt tapasztalták, hogy a bejelentő szobájának ajtaja be van zárva, és a kilincs hiányzik. A bent tartózkodó panaszos rendőri felszólításra közölte, hogy nem tud kijönni, mert bezárták. Ekkor az intézkedő rendőrök egy náluk lévő, teljesen semleges kulccsal a kilincs helyére benyúltak és az ajtót könnyedén kinyitották. A szobába lépve észlelték, hogy az ágyon feltalálható az ajtó kilincse (a kilincs rúdjaival együtt), mely alapján egyértelművé vált, hogy a bent tartózkodók bármikor ki tudtak volna jönni, nem voltak bezárva. A panaszos kérdésre úgy nyilatkozott, hogy nem mert kijönni, mert fél az édesanyjától, ami szintén egyértelművé tette, hogy korábbi állítása, miszerint édesanyja bezárta, nem felel meg a valóságnak.

A kapitányságon készült iratok szerint már az első bejelentésben is elhangzott a késes fenyegetésre való utalás – a helyszínen azonban az intézkedő rendőrök a feleket meghallgatták, és állításuk szerint a panaszos maga mondta el, hogy késes támadás nem történt. Mivel a bejelentés valótlannak bizonyult, és a rendőrök olyan körülményt, mely további rendőri intézkedés szükségességét vetette volna fel, nem tapasztaltak, az intézkedést befejezettnek nyilvánították, majd távoztak a helyszínről.

A második bejelentés vétele után a rendőrök újfent megjelentek a lakásnál, ahol ismét meghallgatták a feleket, illetve a panaszos barátnőjét, és a szomszédokat is. A panaszos elmondta, hogy édesanyja és ő között szóváltás alakult ki, majd ezután édesanyja felkapott egy konyhakést és felé szúrt. A panaszos elmondása szerint csak lélekjelenlétének köszönheti, hogy nem találta el a kés. Rajta külsérelmi nyom nem volt látható. A panaszos édesanyja cáfolta, hogy fiára támadt volna. A panaszos barátnője kijelentette, hogy ő nem látta az esetet, mert nem tartózkodott a szobában, csak a hangos szóváltást hallotta. Az intézkedő rendőrök további adatgyűjtést végezve meghallgatták a szemben lakó V. J.-né, aki elmondta, hogy a délutáni órákban hallotta, ahogy a panaszos artikulálatlanul üvöltözik édesanyjával, őt szidalmazza, nyomdafestéket nem tűrő szavakkal illeti. V. J.-né elképzelhetetlennek tartotta, hogy szomszédasszonya a fiára késsel támadjon. Meghallgatták továbbá a szintén a család szomszédságában lakó N. F.-et, aki szintén hallotta, amint a panaszos ordítózik a lakásban, de azt, hogy kivel és mit, nem értette tisztán. Az intézkedő rendőrök egyikének kiegészítő jelentése szerint a panaszos második alkalommal egyértelműen kijelentette, hogy ő addig fogja „jelentgetni” az édesanyját, míg a mentősök vagy rendőrök el nem viszik, mert ő akar a lakás egyedüli használója lenni.

A fenti információk alapján a Testület a következőket állapította meg.

A rendelkezésre álló adatok alapján nem kétséges, hogy a panaszos bejelentéseit véve belátható időn belül, mindkét alkalommal rendőrök érkeztek a panaszos és édesanyja otthonához, abból a célból, hogy a helyszínen tartózkodókat meghallgassák, és a tényállást tisztázzák. Szintén egyértelműen igazolható, hogy a rendőrök tanúkutatást végeztek. A tanúk nyilatkozatai alapján rögzíthető, hogy a panaszos által említett késes fenyegetést senki sem látta, a panaszos ordítozását azonban többen is hallották. A Testület figyelemmel volt továbbá arra, hogy Sz. A. mentőápoló – akit a panaszos értesített, és akit a rendőrök a helyszínen tapasztaltakról tájékoztattak – a panaszos édesanyját megvizsgálta, és megállapította, hogy orvosi ellátásra nincs szüksége. A vizsgálat eredményéről ambuláns lap is készült.

A Testület álláspontjának kialakításakor ezen körülményeken kívül tekintettel volt továbbá a panaszos előadásában fellelhető ellentmondásokra. A Testület panaszíródján a panaszos előadta, hogy édesanyja őt bezárta a szobájába, és az ajtót a rendőrök kívülről, egy villa segítségével nyitották ki, mivel az ajtóban nem volt kilincs. Noha a panaszos nem említette, hogy az ajtóban miért nem volt kilincs, a Testület álláspontja szerint kevésbé életszerű, hogy a nagykorú panaszos ne tudta volna az ajtót szintén akármilyen eszköz segítségével belülről kinyitni ha akarja, figyelemmel arra, hogy azt a rendőrök kívülről (akár villával, akár egy zárba nem illő, saját kulccsal) másodpercek alatt kinyitották. Szintén kevésbé életszerű az a verzió, melyet a rendőrök szerint a panaszos a helyszínen közölt, miszerint ő édesanyja elől menekült be a szobába, ezért húzta ki a kilincset a zárból – hiszen amennyiben a rendőrök az ajtót kilincs nélkül is másodpercek alatt kinyitották, erre a panaszos édesanyja is nyilvánvalóan képes lett volna, ha valóban a panaszosra akart volna támadni.

A Testület álláspontja szerint a rendőrségi dokumentáció kimerítő és meggyőző indokolását adja annak, hogy pontosan milyen körülmények miatt vált a panaszos bejelentéseinek valóságtartalma erősen megkérdőjelezhetővé, ezért a Testület a rendőrség nyilatkozatát fogadta el a helyszínen történt események hiteles leírásaként.

Az ügy összes körülményét értékelve a Testületben az a határozott meggyőződés alakult ki, hogy a rendőrök intézkedési kötelezettségüket megfelelően teljesítették, így a panaszos tisztességes és részrehajlásmentes eljáráshoz fűződő jogát nem sértették.

3) A panaszos szerint az intézkedő rendőrök nem azonosították magukat.

Az Rtv. 20. §-ának (2) bekezdése szerint a rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni.

A Szolgálati Szabályzat 5. §-ának (1) bekezdése a fentieket tovább finomítja: „az intézkedést a rendőr – az Rtv. 20. § (2) bekezdésének első mondatában meghatározottak közlését megelőzően – a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel, tisztelgéssel kezdi meg. A polgári ruhában intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja”.

A Testület álláspontja szerint, mivel a panaszos otthonánál ugyanaz a járőrpár intézkedett, mindössze egy-két óra különbségnél, az azonosítási kötelezettség teljesítése értelemszerűen az első intézkedés lefolytatásánál játszott szerepet. A rendelkezésre álló adatok szerint a panaszos az első intézkedés megkezdésekor a kilincs nélküli ajtó mögött, szobájában

tartózkodott. Az intézkedő r. törzssászlós a fentiekkel kapcsolatban annyit közölt, hogy a rendőri intézkedés teljes terjedelmében az Rtv., a Szolgálati Szabályzat, valamint a technikai és taktikai szabályok betartásával zajlott, a r. őrmester pedig rögzítette, hogy a feleknek a kellő felvilágosítást megadta, tehát az intézkedő rendőrök a panaszos sérelmét tartalmilag cáfolták.

Mivel egyéb, a tényállás tisztázására alkalmas bizonyíték nem állt rendelkezésre, a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem volt megállapítható.

4) A panaszos a Testület panaszirodáján az intézkedő rendőrök hangnemét is sérelmezte. Elmondása szerint a rendőrök őt „féregnek” titulálták, és azzal próbálták megfélemlíteni, hogy ha nem lenne ott a barátnője, megvernék.

Ezzel összefüggésben a Testület ismételten utal rá, hogy az Rtv. 2. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

A Testület több állásfoglalásában kifejtett vélekedése szerint az intézkedő rendőröktől – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaitól – minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Az említett rendelkezés alapján a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége, ezért minden körülmények között elvárható a tisztességes, az általa képviselt közfeladat mértékéhez méltó, a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

A kapitányság a panaszos hangnemmél kapcsolatos állításait egyöntetűen cáfolta. Az intézkedés fogyanatosításában résztvevő r. törzssászlós szerint a rendőri intézkedés teljes terjedelmében törvényesen és tisztelettudóan zajlott. Az intézkedés során a „féreg” szó sem a r. törzssászlós, sem kollégája száját nem hagyta el és egyikük sem utalt „verésre”. A kapitányságvezető a fentieket megerősítve elmondta, hogy a kivizsgálás során megállapítást nyert az intézkedés udvarias, kulturált, tisztelettudó hangneme. Álláspontja szerint az intézkedő rendőrök nem illették sem „féreg” elnevezéssel, sem más pejoratív jelzővel a panaszost, továbbá nem mondták, hogy ha a tanú nem lenne jelen, akkor megvernék.

A rendelkezésre álló, egymásnak ellentmondó előadások alapján a Testület nem tudta tisztázni, lehet-e valóságalapja a panaszos nem megfelelő hangnemét és bánásmódot sérelmező állításainak. Mivel a panaszos és a rendőrök előadása közötti ellentmondás következtében, egyéb alkalmas bizonyíték híján a tényállás nem volt feltárható, a Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos emberi méltósághoz való alapvető jogának sérelme sem megállapítható.

5) A panaszos végül sérelmezte, hogy amikor a rendőrkapitányságon panaszt szeretett volna tenni, az általa előadottakat bejelentésnek kezelték, ráadásul meg is próbálták lebeszélni a panasztételről. A panaszos szerint a rendőrök azt mondták neki, hogy „lehet panaszt tenni, de akkor elvisz a mentő”.

Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdését a Testület jelen állásfoglalásában már idézte. Ugyanezen szakasz (2) bekezdése szerint azonban, akinek az intézkedés jogát vagy jogos érdekét érintette, panasszal fordulhat az intézkedést fogyanatosító rendőri szervhez.

A 93/B. § (1) bekezdése szerint az intézkedést foganatosító szervhez benyújtott panaszt az intézkedést foganatosító szerv vezetője közigazgatási hatósági eljárásban bírálja el.

A rendőrkapitányság álláspontja a fentiekkel kapcsolatban a következő. A panaszos 2013. június 23-án, 19 óra 19 perckor a B. város illetékes kerületi rendőrkapitányságán megtette panaszbejelentését, melynek alapján a kapitányság a panaszeljárást megindította. A kivizsgálás során megállapítást nyert, hogy nem hangzott el az ominózus kijelentés, miszerint „lehet panaszt tenni, de akkor elvisz a mentő”. A kapitányság meggyőződése szerint a B. városi rendőr-főkapitányság érintett kerületi rendőrkapitányságának munkatársai nem éreztették a panaszossal, hogy lebeszelnék a panasztételről, kulturáltan, udvariasan viselkedtek vele.

A Testületnek álláspontja kialakításához segítségére volt a panaszeljárás felfüggesztéséről szóló, 2013. július 17-én kelt végzés. A végzés alapján a Testület tényként kezelhette, hogy a panaszos bejelentése nyomán a kapitányságon érdemi vizsgálat indult. A Testület különösebb jelentőséget nem tulajdonított annak a körülménynek, hogy a panaszos által előadottakat a kapitányságon „bejelentésként” és nem panaszként kezelték, tekintve, hogy a bejelentésről készült jegyzőkönyvön ideiglenes rendőrségi ügyszám szerepel, melyet a később keletkezett iratokon már felvált a 01040-105-45/2013. P. ügyszám, mely egyértelműen a megindult panaszeljárásra utal. A végzésből kitűnik továbbá, hogy a rendőrkapitányságon iratismertetéssel folytatódott volna a panaszeljárás, melyről a panaszos értesítést is kapott.

Tekintve, hogy a panaszost a rendőrkapitányságon azonnal fogadták és bejelentéséről jegyzőkönyvet vettek fel, melynek nyomán a panaszeljárás – a panaszos állításával ellentétben – igazolhatóan megindult, a Testület kevésbé találta életszerűnek, hogy a rendőrök a panasz felvétele közben közölték volna a panaszossal, hogy „lehet panaszt tenni, de akkor elvisz a mentő”. Az eljárás szabályszerű megindulása a Testület álláspontja szerint továbbá azt is erősen valószínűtlenné teszi, hogy a panaszost bejelentésének megtételéről bárki megpróbálta volna lebeszélteni.

Mindezek alapján a Testületben az a meggyőződés alakult ki, hogy a panaszos jogorvoslathoz való jogát a rendőrségi panaszkezelés miatt nem érte sérelem.

IV.

A panaszos szabálysértési eljárásra vonatkozó sérelmei tekintetében a Testületnek elsőként saját hatásköre hiányát kellett megállapítania. Ezt követően a Testület kimondta, hogy a panaszos bejelentése mindkét alkalommal intézkedési kötelezettséget keletkeztetett a rendőrség oldalán. Az ügy összes körülményét értékelve a Testületben az a határozott meggyőződés alakult ki, hogy a rendőrök intézkedési kötelezettségüket megfelelően teljesítették, így a panaszos tisztességes és részrehajlásmentes eljáráshoz fűződő jogát nem sértették. Nem volt megállapítható ugyanakkor a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme az azonosítási kötelezettség teljesítésével összefüggésben. A Testület szintén nem tudta megállapítani a panaszos emberi méltósághoz való alapvető jogának sérelmét a rendőrök részéről elhangzott kijelentésekkel kapcsolatban. Állásfoglalásában végül a Testület kimondta, hogy a panaszos jogorvoslathoz való jogát a rendőrségi panaszkezelés miatt nem érte sérelem.

A Testület a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt az Rtv. 93. §. /2/ bekezdése alapján az intézkedést fogyanatosító szervek vezetőihez áttette.

Budapest, 2013. december 11.

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Dr. Féja András
előadó testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET